

Het moe(s)t je gegeven worden

Uit het boekje *Behoudend maar niet behouden* (Petrus Coudekercke, 2009)

Vierentachtig jaren lagen achter haar. Tante behoorde tot degenen die de leeftijd der zeersterken bereikt hadden. Daarmee bevond ook zij zich in het grensgebied tussen leven en dood. Nu was het moment aangebroken dat ze het tijdelijke met het eeuwige moest verwisselen.

Haar neef kwam afscheid nemen. “*Tante*”, zo zei hij, terwijl hij zich over haar heen boog, “*tante, bent u bereid om God te ontmoeten?*” Even kwam er beweging in het roerloze lichaam. Haar mond opende zich en nauwelijks hoorbaar fluisterde ze: “*Jongen, dat moet je gegeven worden.*” Het was even stil. Toen klonk het, vermoeid: “*Ik heb daar wel veel om gevraagd..*”

Een paar dagen later stierf ze.

Toen haar neef het me vertelde, zag ik haar, en ook mezelf, in gedachten voor Gods troon staan en vroeg me af wat daar gezegd zou worden. Zouden we daar, voor Zijn heilig aangezicht, op de vraag of we het Evangelie van Zijn Zoon gehoorzaam geweest zijn, ook antwoorden met: *Nee, dat moest me gegeven worden?*

In mijn gedachten kwamen enkele teksten. Teksten die gaan over God, Die met vlammend vuur wraak zal doen over mensen, die het Evangelie *ongehoorzaam* geweest zijn. Over mensen, die niet in kunnen gaan vanwege hun *ongeloof*. Over mensen, tegen wie gezegd zal worden: Ga weg van Mij, gij die *niet gewild* hebt dat Ik koning over u zou zijn. En over mensen, om wie de Opperste Wijsheid zal lachen en spotten als hun vreze komt, omdat Hij op aarde geroepen had en zij *geweigerd* hadden, Zijn hand uitgestrekt had en zij die niet *opgemerkt* hadden.

Zou ik, of tante, of wie dan ook, dán nog een weerwoord hebben, dacht ik? Nee toch? Het zou dan wel heel stil worden. Doodstil.

Ik schrok op uit mijn gedachten. Weer herinnerde ik me de woorden van tante. *Het moet je gegeven worden*. Deze uitspraak komt wel dicht bij de waarheid, realiseerde ik me ineens, maar is de waarheid niet. Er is eigenlijk maar één letter verschil. Niet het *moet*, maar het *moest* ons gegeven worden.

Inderdaad, want er was geen andere weg om weer met God verzoend te worden. Ik, tante en de wereld lagen verloren in zonden en schuld. Vanuit onszelf was er geen enkele mogelijkheid meer om met een heilig God verzoend te worden. De zaligheid kon niet meer verdiend worden. Integendeel, ze moest geschónken worden. En daar was een gave Gods voor nodig. Maar is dat nu juist niet gebeurd? Jazeker, dacht ik, de Zoon is ons gegeven. Ruim tweeduizend jaar geleden werd Hij naar deze wereld gezonden, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren zou gaan.

De duivel weet dat heel goed. Daarom doet hij er alles aan om zondaren bij Christus, de Gave Gods, vandaan te houden. Hij doet dat op een wereldse en goddeloze manier, of op een vrome en ogenschijnlijk rechtzinnige manier. Het maakt hem niet uit hoe. Als ze maar wegblijven.

En de Aap van God is het gevaarlijkst als hij mensen bedriegt met de waarheid. Dat deed hij in het Paradijs. Hij probeerde dat een paar duizend jaar later in de woestijn bij de Zoon van God.

En hij doet dat nog steeds. *Mensen*, zo roept, schrijft, fluistert of (s)preekt hij, *afblijven hoor... het is een gave, daar mag je niet aankomen, dat moet je gegeven worden*. En dat klinkt zo rechtzinnig, zo waar. Net zo waar als iemand die mensen altijd maar waarschuwt om niet bij water te komen, want je kan er in verdrinken. Maar die er nooit bij zal zeggen dat je water ook nodig hebt om te leven.

Inderdaad. Het *moest* ons gegeven worden. Dáárom kan God zeggen wat Hij zeggen zal tegen degenen die Zijn gave geweigerd hebben.

Wat een gave. Maar ook: wat een opgave. En, vooral niet te vergeten, wat een Gever!